

THE DECISION NOT TO RECITE ברכת כהנים DAILY

When did the practice in the Diaspora that **כהנים** not recite **ברכת כהנים** each day begin? There is no specific date nor a Rabbinical decision that led to the discontinuance. Perhaps it is best to look upon it as a practice that evolved based on circumstances. The following two sources reveal circumstances that may have led to the discontinuance of the practice.

סדר רב עמרם גאון נשיאת כפים ד"ה ואם אין-ואם אין שם כהנים אומר שליח צבור: אל-הינו וא-להי אבותינו ברכנו ברכה המשולשת בתורה הכתובה על ידי משה עבדך האמורה לאהרן ולבניו כהנים עם קדושך כאמור, יברכך ה' וישמרך, יאר ה' פניו אליך ויהנך. ישא ה' פניו אליך וישם לך שלום. ושמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם. ומסיים עד עושה השלום.

רמב"ם הלכות תפילה ונשיאת כפים פרק טו' הלכה י'-ציבור שלא היה בהן כהן אלא שליח ציבור לבדו לא ישא את כפיו, ואם היתה הבטחתו שהוא נושא את כפיו וחוזר לתפלתו רשאי. ואם אין להם כהן כלל כשיגיע שליח ציבור לשים שלום אומר אל-הינו ואל-הי אבותינו ברכנו בברכה המשולשת בתורה הכתובה על ידי משה עבדך האמורה מפי אהרן ובניו כהנים עם קדושך כאמור; יברכך יי' וישמרך, יאר יי' פניו אליך ויהנך, ישא יי' פניו אליך וישם לך שלום. ושמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם; ואין העם עונין אמין ומתחיל ואומר שים שלום.

Both **אל-הינו ואל-הי** and the **רמב"ם** describe the paragraph beginning: **אל-הינו ואל-הי** as a prayer that is to be added only if no **כהנים** are present. The **מחזור ויטרי** who follows chronologically does not predicate the recital of the paragraph: **אל-הינו ואל-הי אבותינו ברכנו בברכה המשולשת** upon the absence of **כהנים**:
 מחזור ויטרי סימן פט ד"ה ברוך אתה-חזן מוסיף כאן ברכת כהנים ביוצר ומוספיים שבכל השנה ומנחה בתענית הציבור. אל-הינו ואל-הי אבותינו ברכנו בברכה המשולשת בתורה הכתובה על ידי משה עבדך האמורה מפי אהרן ובניו עם קדושך כאמור: יברכך יי' וישמרך; יאר יי' פניו אליך ויהנך: ישא יי' פניו אליך וישם לך שלום. שים שלום טובה וברכה. . .

The conclusion that we can draw is that the practice to recite the paragraph: **אל-הינו ואל-הי** began as a result of the absence of **כהנים** in the synagogue. The paragraph was added to be recited as a substitute for **ברכת כהנים**. Perhaps many places faced the problem that no **כהנים** were living within the area of the local synagogue. Such a circumstance led to the recital of the paragraph: **אל-הינו ואל-הי אבותינו ברכנו בברכה המשולשת** as the norm rather than as the exception.

Was the fact that communities existed in which **כהנים** were not living part of a plan or purely coincidental? S.D. Gotein in his book, *Jews and Arabs: Their Contacts Through The Ages*, published by Schocken Books in 1974, pages 48-49, describes circumstances that lead one to conclude that it was planned:

I would like to dwell on one important point. The Muslim historiographers describe the two main Jewish tribes--or congregations--in al-Medina as Kohanim, "priests." As the late Professor S. Klein has shown, towns exclusively or mainly inhabited by priests were common many centuries after the destruction of the Temple, because the elaborate laws of priestly purity could be more readily observed in compact communities. It was long ago suggested that al-Medina, which means "town" in Aramaic, had been called so by its first Jewish settlers, in contrast to the nearby Wadi-al-Qura, "the valley of the villages," which was also inhabited by Jews.

Similarly, up to the present-day mass emigration from Yemen, many families of Kohanim lived in Sanʿa, the capital, and other towns, but none in the nearby villages. Some Midrashim refer expressly to the flight of priests into Arabia. All this taken together leads us to accept the testimony of the Muslim writers that al-Medina, the main scene of Muhammad's activities, was originally a priestly town, a community of Kohanim, of which very considerable remnants were still extant in the Prophet's time.

The concept of an עיר שכולה כהנים is discussed in the גמרא:

תלמוד ירושלמי, ברכות פרק ה דף ט טור ד /ה"ד-רבי אחא רבי תנחומא בר' חייא בשם ר' שמלאי: עיר שכולה כהנים נושאים את כפיהן. למי הן מברכין? לאחיהן שבצפון, לאחיהם שבדרום, לאחיהם שבמזרח, לאחיהם שבמערב. ומי עונה אחריהן אמין? הנשים והטף.

תלמוד ירושלמי, גיטין פרק ה דף מז טור ב /ה"ט-עיר שכולה כהנים, ישראל קורא ראשון מפני דרכי שלום. If in fact the recital of the paragraph: אל-הינו ואל-הי אבותינו ברכינו בברכה began due to the absence of כהנים, we can now understand the explanation of the איגור as to why ברכת כהנים was not recited each day. The איגור is not explaining why the daily recital of כהנים was discontinued. He is describing why it was not restarted once כהנים stopped living in their own cities and became interspersed within the general community. Apparently, while living in their own cities, the כהנים performed טבילה each day for purity reasons and not specifically for ברכת כהנים. When they moved out of their cities, they were uncomfortable reciting ברכת כהנים without performing טבילה. In Babylonia and in Egypt, the climate did not interfere with the ability of the כהנים to perform טבילה each day. When Jewish life developed in France and Germany, the ability to perform טבילה was limited by the seasonal climate. Furthermore, with the appearance of כהנים, the general Jewish population needed to decide whether to re-institute ברכת כהנים since they had been accustomed to not recite it. The communities may have resisted adding ברכת כהנים because it made the prayer service longer and created מלאכה. In order that ברכת כהנים not be forgotten it was reinstated on a limited basis; on holidays because of שמחת יום טוב. In addition, weather conditions in the months in which the holidays fell permitted the כהנים to perform טבילה on the days they would be reciting ברכת כהנים.

לעלית נשמת פעסיל בת יחיאל מיכל

SUPPLEMENT

Additional Sources as to why ברכת כהנים is not recited each day in the Diaspora

Does the presence of non-Jews in synagogue interfere with the recital of ברכת כהנים?

שו"ת יוסף אומ"ץ סימן ע"ה ד' סימן-ד' סימן קכ"ח דין א'. אין נשיאות כפים וכו'. שמעתי שיש מי שמנע לכהנים לומר ברכת כהנים אם יש גוי בבית הכנסת ולא ידעתי טעמו. ואפשר דעבר הכי משום דבסימן נ"ה דין ד' יש סברא דלענות אמן צריך שלא יהיה מפסיק טינוף או גוי. והשתא שיש גוי מפסיק בין הכהנים לקהל או לאיזה יחידים אינם יכולים לענות אמן. ואי משום הא לא איריא דכבר כתב הרב הגדול מהר"י דוד ז"ל בספרו בית דוד סימן ל"ב דדין זה דגוי מפסיק היינו כשהמברך ברשות אחד והעונה ברשות אחר אז הגוי שביניהם מפסיק אבל אם המברך והעונה ברשות א' דמצטרפין אין הגוי מפסיק ע"ש. וא"כ בנ"ד שהכהנים והעם ברשות א' הגם דיש שם גוי אינו מפסיק. ואין לבטל ברכת כהנים. מאחר דמשום איבה אין יכולים להוציא הגוי מביהכ"נ. ואם טעמו של המורה הזה אשר מנע אמירת ברכת כהנים הוא כדי שלא ילעיג הא בורכא היא דאין לבטל ברכת כהנים משום לעג השאננים ח"ו ואין צורך להאריך בזה באופן דעל פי הדין נראה דצריך לברך ברכת כהנים כי הוא צורך גדול בתפלה ואין לבטל מצוות ולמנוע ברכתן של ישראל ולא די כי בערים האל אין אומרים ברכת כהנים כל יום אלא אפילו בשבת או ברגל רוצים למונעם. ומי יודע אם לא ירגילו עצמם לבא הגוים ונמצאת ברכת כהנים בטלה ח"ו.

Translation: I have heard that there is an opinion that Kohanim may not recite Birchat Kohanim if there is a non-Jew present in the synagogue and I do not know the reason why. Perhaps there is a concern about that which is written in the Schulchan Aruch Section 55 subsection 20 that in order to answer Amen to Kaddish, there cannot be an intervening barrier such as garbage or an idolator. In the same way, the presence of a non-Jew in synagogue acts as a barrier between the Kohanim and the people resulting in the inability of some of the congregants to answer: Amen. This is not a problem as the great Rabbi, Rabbi Dovid in his book Beis Dovid section 32 wrote: the rule that a non-Jew acts as a barrier to reciting Amen is only in circumstances when the one making the Bracha is in one area and the one answering is in a different area. In that case, the non-Jew acts as a barrier. However if the one making the Bracha and the one answering Amen are both in the same area, they are considered one unit and the non-Jew does not act as a barrier. Therefore when it comes to Birchat Kohanim, the Kohanim and the congregation are situated in one area and the presence of the non-Jew is not a problem. It is also important that Birchat Kohanim not be eliminated and asking non-Jews to leave the synagogue will cause enmity. Perhaps the reason for not reciting Birchat Kohanim in front of non-Jews is so that the non-Jews will not mock the Jews. We have to consider that the Kohanim are reciting a

blessing and we should not eliminate a blessing simply out of concern that the non-Jews may mock us. There is no need to discuss this at length inasmuch as it appears clearly that Birchat Kohanim should be recited in the presence of non-Jews because there is a need to recite Birchat Kohanim as part of the prayer service and we should not eliminate commandments and blessings for the Jewish people. It is enough that we do not recite Birchat Kohanim on weekdays and on Shabbat. We do not want to cause the elimination of the recital of Birchat Kohanim even on holidays. Finally, we have to be careful not to encourage non-Jews to make it a habit to come to synagogue just for the purpose of causing the elimination of the recital of Birchat Kohanim.

We studied that the תלמוד בבלי referred to עיר שכולה כהנים. The תלמוד בבלי does not have such a reference. However, the תלמוד בבלי does refer to בית הכנסת שכולה כהנים:

תלמוד בבלי מסכת סוטה דף לח' עמ' ב'—אמר אדא א"ר שמלאי: בית הכנסת שכולה כהנים, כולן עולין לדוכן. למי מברכין? אמר ר' זירא: לאחיהם שבשדות. איני? והתני אבא בריה דרב מנימין בר חייא: עם שאחורי כהנים אינן בכלל ברכה! לא קשיא: הא דאניסי, הא דלא אניסי. והתני רב שימי מבירתא דשיחורי: בית הכנסת שכולה כהנים, מקצתן עולין ומקצתן עונין אמין! לא קשיא: הא דאישתייר בי עשרה, הא דלא אישתייר בי עשרה. גופא, תנא אבא בריה דרב מנימין בר חייא: עם שאחורי כהנים אינן בכלל ברכה. פשיטא, אריכי באפי גוצי לא מפסקי, תיבה לא מפסקה, מחיצה מאי? ת"ש, דאמר רבי יהושע בן לוי: אפילו מחיצה של ברזל אינה מפסקת בין ישראל לאביהם שבשמים.

TRANSLATION: Adda said in the name of R. Simlai: In a Synagogue where all the worshippers are Kohanim, they all ascend the platform. For whom, then, do they pronounce the benediction? R. Zera answered: For their brethren working in the fields. But it is not so; for Abba the son of R. Minyamin b. Hiyya taught: The people who are behind the Kohanim do not come within the scope of the benediction! There is no contradiction; the former refers to men who are compelled to be absent and the latter to men who are not compelled to be stationed behind the Kohanim. But R. Shimi of the Fort of Shihori taught: In a Synagogue where all the worshippers are Kohanim, some ascend the platform and the rest respond with Amen! There is no contradiction; the latter refers to where ten remain to respond Amen and the former where ten do not remain.

TRANSLATION OF SOURCES

אין סדר רב עמרם גאון נשיאת כפים ד"ה ואם אין - If no Kohain is present, the prayer leader recites: Elokeinu V'Elokei Avoseinu Barcheinu Ba'Bracha . . . and finishes until the Bracha of Oseh Ha'Shalom.

י" רמב"ם הלכות תפילה ונשיאת כפים פרק טו' הלכה י" - If at a prayer service there is no Kohain other than the prayer leader, the prayer leader should not recite Birchat Kohanim. If the prayer leader is sure that he can recite Birchat Kohanim and return to his place, he is permitted to recite Birchat Kohanim. If no Kohain is present, when the prayer leader reaches the Bracha of Sim Shalom, he recites: Elokeinu V'Elokei Avoseinu Barcheinu Ba'Bracha . . . the congregation does not respond by reciting: Amen and he begins the Bracha of Sim Shalom.

אתה מהזור ויטרי סימן פט ד"ה ברוך אתה - The prayer leader adds here Birchat Kohanim in Tephilas Schacharit, Mussaf and Mincha on a public fast day; Elokeinu V'Elokei Avoseinu Barcheinu Ba'Bracha . . . Sim Shalom.

ה"ד תלמוד ירושלמי, ברכות פרק ה דף ט טור ד /ה"ד - Rabbi Echa, Rabbi Tanchuma son of Rabbi Chiya in the name of Rav Simlai: A city that is populated only by Kohanim, the Kohanim must recite Birchat Kohanim. To whom are they directing the Bracha? To their brothers to the North; to their brothers to the South; to their brothers to the East and to their brothers to the West.

ט תלמוד ירושלמי, גיטין פרק ה דף מז טור ב /ה"ט - A city that is populated only by Kohanim, a Yisroel receives the first Aliya so as to avoid any fighting among the Kohanim.